

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **Ing. Bc. M. W.**
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Kopřivou
se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1

proti

žalovanému: **náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování**
se sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 13. 12. 2016 č.j. PPR-34564-63/ČJ-2015-990131

takto:

- I. Rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 13. 12. 2016 č.j. PPR-34564-63/ČJ-2015-990131 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19 456 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Josefa Kopřivy.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

26. 10. 2015 č. 1325/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, neboť podle závěru psychologa Policejního prezidia České republiky ze dne 17.6.2015, který dne 17.8.2015 v přezkumném řízení potvrdil vedoucí psycholog Policie České republiky, není osobnostně způsobilý výkonu služby v Policii České republiky, neboť nesplňuje charakteristiky podle § 1 vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o osobnostní způsobilosti“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval průběh správního řízení. Konstatoval, že služební funkcionář zahájil dne 2. 9. 2015 z vlastního podnětu řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru. Důvodem zahájení řízení byl závěr psychologky Policie České republiky pplk. Mgr. M. B. (dále jen „pplk. B.“) ze dne 17. 6. 2015 č.j. PPR-16645-9/ČJ-2015-990762 (dále jen „závěr psychologa č. 1“), podle něhož žalobce není osobnostně způsobilý k výkonu služby. Závěr psychologa č. 1 byl následně potvrzen vedoucím psychologem Policie České republiky plk. Mgr. V. V. (dále jen „plk. V.“) dne 17. 8. 2015 pod č.j. PPR-20862-1/ČJ-2015-990762 (dále jen „závěr vedoucího psychologa č. 1“). Přezkum osobnostní způsobilosti žalobce byl proveden na základě žádosti o zjištění osobnostní způsobilosti ze dne 1. 6. 2015 (dále jen „žádost o přezkum“). Ta byla podána na základě incidentu z 6. 5. 2015, kdy proběhl rozhovor mezi žalobcem a jeho nadřízeným plk. H., během něhož žalobce beze slov napsal na papír následující sdělení: *„Pracuji pro skupinu v rámci Policie ČR, která má legitimní zájmy. Vynesl jsi informace o mé osobě, ač jsi nemusel, ohrozil jsi tím zájmy této skupiny. V případě, že budou vyneseny další informace, nebo se to bude opakovat, nebo nedojde k nápravě, budou vyneseny informace o tvé osobě.“* Uvedený incident vyústil v převoz žalobce do Psychiatrické nemocnice Bohnice (dále jen „PN Bohnice“). V úředním záznamu vedoucí skupiny krizové intervence Mgr. L. ze dne 6. 5. 2015 bylo uvedeno, že toho dne se žalobcem hovořila za účelem zhodnocení jeho psychického stavu, přičemž žalobce uvedl, že přibližně před měsícem byl osloven dvěma muži vydávajícími se za pracovníky Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“), kteří mu na tabletu ukázali shora uvedené věty, dali mu za úkol, aby je napsal na papír a v květnu ukázal svému nadřízenému.
3. Ve vyjádření v průběhu řízení v prvním stupni žalobce napadl zaujatost a neodbornost zjišťování osobnostní způsobilosti a závěr vedoucího psychologa č. 1 označil za *„předčasný, alibistický a nesprávný, a to i z důvodu, že neznal v rámci posouzení osobnostní způsobilosti všechny podstatné skutečnosti.“* Žalobce nastínil vlastní pohled na incident z 6. 5. 2015, poukázal na druhou událost (viz dále) a uvedl důvody, proč tuto zamlčel. Poté zpochybnil odbornost pplk. B., správnost provedení zkoumání jeho osobnosti, nestrannost plk. V. a navrhl doplnění dokazování. Ke druhé události žalobce ve vyjádření ze dne 11. 9. 2015 uvedl, že jej dne 5. 5. 2015 na ubytovně navštívily dvě osoby, a sice muž, který s ním již předtím hovořil na ulici a který se představil jako příslušník GIBS, a žena. Oba vystupovali z pozice moci, hrozili žalobci násilím přiložením paralyzérů ke krku a vyhrožovali mu usmrcením jeho blízkých, přátel nebo kolegů. Požadovali, aby napsal na papír výše uvedené tři věty s tím, že je to zkouška. Žalobci za takové situace nezbyvalo nic jiného, než jejich žádosti vyhovět. Prodlení s informováním o druhé události odůvodnil žalobce jednak

obavou o život a zdraví blízkých osob a jednak i přístupem jeho nadřízených k incidentu z 6. 5. 2015, který objektivně neprošetřovali a namísto toho jej vylákali do PN Bohnice. Žalobce usoudil, že informace o druhé události by jeho situaci jen zhoršila. Dále namítl, že byla zamítnuta jeho žádost o pořízení kopie psychologické dokumentace, čímž došlo k porušení jeho práv. Řízení o propuštění ze služebního poměru označil za formální a jednostranné s předem daným závěrem.

4. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce propuštěn ze služebního poměru z důvodu osobnostní nezpůsobilosti. Služební funkcionář v rozhodnutí podrobně popsal jednání žalobce z 6. 5. 2015 a jednotlivé podklady rozhodnutí, stejně jako zjištění psychologů, a následně vypořádal jednotlivé námitky žalobce. Uvedl, že žalobce měl právo se s psychologickou dokumentací seznámit a projednat ji s vedoucím psychologem, což také učinil, neměl však právo na poskytnutí její kopie. Řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti služební funkcionář nezahájil, protože závěr zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra mu byl doručen až po zahájení řízení o propuštění žalobce z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti.
5. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce označil toto rozhodnutí za předčasné, neodůvodněné a nesprávné. Tvrdil, že jeho hospitalizace v PN Bohnice byla důsledkem aktivity nadřízených, kteří jej tam vylákali. Má za to, že hospitalizace a události z 5. 5. a 6. 5. 2015 mohly ovlivnit jeho chování a jednání v rámci psychologického zkoumání. Namítl také, že jím popsané události nebyly prošetřeny a věc byla řešena donucením k hospitalizaci a iniciací přezkumu jeho osobnostní a zdravotní způsobilosti. Žalobce navrhl prověřit oprávnění Mgr. L. vydat doporučení k přerušení výkonu jeho služby a ověření zdravotního stavu a vznesl námitky proti vyjádření, které jmenovaná učinila při jeho příjmu v PN Bohnice. Přezkoumání osobnostní způsobilosti dle názoru žalobce proběhlo příliš brzy po psychologických vyšetřeních, která již dříve absolvoval. Žalobce namítl také podjatost plk. V., který podle něj zmanipuloval průběh i výsledek jednání přezkumné komise č. 1, s jejímiž členy hovořila i pplk. B. Dle mínění žalobce je z tohoto důvodu třeba provést nové psychologické vyšetření, a to nejlépe znalcem z oboru klinická psychologie nebo psychiatrie. Dále žalobce vyslovil obavy z manipulace se spisem a opakovaně požadoval, aby do něj byly založeny všechny dokumenty z řízení, stejně jako ručně psané poznámky pplk. B. Tvrdil, že psychologická dokumentace neobsahuje prokazatelný objektivní nález a zjištění z písemné části odporují zjištěním z pohovoru. Závěr psychologa č. 1 byl navíc v rámci přezkumu v neprospěch žalobce rozšířen o oblast poznávacích procesů bez možnosti přezkoumání. Navíc přes doručení závěru o jeho zdravotní nezpůsobilosti nebylo služebním funkcionářem zahájeno řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti. Žalobce popírá, že by prodělal psychotickou epizodu a závěr psychologa č. 1 podle něj není řádně odůvodněn. Má za to, že hospitalizace v PN Bohnice se musela projevit v normalitě jeho osobnosti. V následujících podáních pak žalobce konstatoval, že doplněním závěru psychologa ze dne 21. 3. 2016 byly zrušeny předchozí závěry psychologů, do nichž však nebylo možno zasahovat. Žalobce proto požádal o nové přezkumné řízení provedené nezávislým subjektem. Odmítl popis jeho osobnosti v závěrech psychologů s tím, že neodpovídá jeho osobnostní struktuře. Popis rozhovoru byl účelově zkreslen a závěr vedoucího psychologa č. 1 neobsahuje informace, na jejichž základě bylo zjištěno, že žalobce nesplňuje osobnostní charakteristiky. Závěr vedoucího psychologa č. 2 pak obsahuje formální

a stručné odůvodnění, je subjektivní a založený na hypotézách. Žalobce dále v odvolání zmínil trestní stíhání plk. H. a namítl nezákonnost řízení z důvodu jeho nezpůsobilosti hájit v řízení samostatně svá práva.

6. V rámci vypořádání odvolacích námitek žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru je důvodem obligatorního propuštění příslušníka ze služebního poměru k Policii České republiky skutečnost, že dle závěru psychologa pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby. K této otázce dále žalovaný odkázal na judikaturu správních soudů a konstatoval, že žádost o přezkum osobnostní způsobilosti žalobce nebyla projevem libovůle, ale byla opřena o řádný důvod, přičemž postačí domněnka o osobnostní nezpůsobilosti žalobce, která v tomto případě existovala. Předložení shora uvedených tří vět žalobcem nadřízenému, jejich obsah a vyjádření žalobce k nim postačí k důvodné domněnce, že žalobce může být osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby v Policii České republiky. Vrchní komisař celorepublikového útvaru služby kriminální policie a vyšetřování by měl být schopen rozpoznat, jaké následky může jednání spočívající v předložení těchto tří vět vedoucímu příslušníkovi mít, a zároveň by se měl natolik ovládat, aby se obdobného jednání vyvaroval. Smyslem řízení však není provést šetření, které by vedlo k objasnění důvodů, proč tak žalobce učinil. Důvodem propuštění žalobce ze služebního poměru je závěr policejního psychologa o osobnostní nezpůsobilosti žalobce, nikoliv jeho jednání, které osobnostní přezkum toliko iniciovalo. Žalovaný následně konstatoval, že psychologové pplk. B., plk. V. a členové obou přezkumných komisí postupovali v dané věci v souladu se zákonem. K závěru psychologa č. 1 a závěru vedoucího psychologa č. 1 žalovaný uvedl, že s ohledem na aktuální judikaturu správních soudů dospěl k závěru, že jejich odůvodnění nebylo dostatečné, neboť neobsahovalo informace umožňující jejich soudní přezkoumatelnost. Skutečnost, že závěr psychologa č. 1 nesplňoval podmínky stanovené následně judikaturou, nicméně neznamená, že výsledek závěru psychologa byl nesprávný, ale pouze to, že nebyl dostatečně odůvodněn. Uvedené nedostatky bylo možno v odvolacím řízení napravit, což žalovaný učinil tím, že požádal psychologa o doplnění jeho závěru tak, aby z něj bylo zjištělné (a plně přezkoumatelné), na základě jakých podkladů a úvah dospěl k závěru, že žalobce pozbyl osobnostní způsobilosti k výkonu služby v Policii České republiky. Proti doplněnému závěru psychologa č. 1 pplk. B. bylo žalobci umožněno brojit návrhem na jeho přezkoumání. Na základě tohoto návrhu vedoucí psycholog svým závěrem vedoucího psychologa č. 2 ze dne 19. 5. 2016 doplněný závěr psychologa č. 1 potvrdil. Ve vyjádřeních z 30. 5. 2016 a 28. 6. 2016 pak popsal osobnost žalobce, rozvedl, proč nesplňuje charakteristiky psychosociální vyzrálosti a absence nedostačivosti v oblasti autoregulace a rovněž logicky vysvětlil, proč oproti závěru vedoucího psychologa č. 1 upustil od uvedení další charakteristiky žalobce „*bez nedostačivosti v oblasti poznávacích procesů.*“
7. K odvolacím námitkám stran žalobcovy hospitalizace v PN Bohnice žalovaný uvedl, že tato hospitalizace byla důsledkem jednání samotného žalobce. Do PN Bohnice byl žalobce převezen na doporučení Mgr. L., která se domnívala, že se u něj může jednat o rozvoj psychické poruchy. Jeho pobyt zde byl dobrovolný, žalobce podepsal souhlas s hospitalizací, o které rozhodl na věci nezúčastněný lékař PN Bohnice. Žalobce byl na centrálním příjmu pacientů PN Bohnice vyšetřen MUDr. Š., která u něj zjistila projevy duševního onemocnění, a to paranoidní, perzekuční a bludné obsahy. Žalobce byl hospitalizován v PN Bohnice od 6. 5. 2015 do 27. 5. 2015. Zjišťování jeho osobnostní

způsobilosti (po ukončení jeho hospitalizace) proběhlo 17. 6. 2015, další psychology řízené rozhovory při přezkumu závěrů absolvoval 17. 8. 2015 a 19. 5. 2016. Všechna jednání končila jednoznačným závěrem o jeho osobnostní nezpůsobilosti k výkonu služby. Vedoucí psycholog ve svém závěru č. 2 konstatoval, že: *„Komise má za to, že zjištěné charakteristiky jmenovaného jsou dány dlouhodobým vývojem osobnosti, jsou v čase relativně stabilní a nesouvisí s případným protiprávním či jiným jednáním bývalého nadřízeného jmenovaného.“* Významný vliv předešlých vyšetření žalobce nelze předpokládat. Dle propouštěcí zprávy z PN Bohnice byl jeho stav žalobce stabilizovaný; popisované projevy nedostačivosti v oblastech vyzrálosti byly navíc přítomny i po více než roce od jeho propuštění z PN Bohnice.

8. K odvolacím námitkám týkajícím se psychologické dokumentace, posudku o zdravotní způsobilosti a schopnosti žalobce samostatně jednat a hájit svá práva v řízení žalovaný uvedl, že důvodem propuštění žalobce byl závěr psychologa Policie ČR, nikoliv zdravotní způsobilost, která nebyla předmětem řízení. V této souvislosti žalovaný zmínil též tvrzení žalobce, že je duševně zdravý a výrok o pozbytí zdravotní způsobilosti považuje za nedůvodný. Dodal, že v případě žalobce nemohla být schizofrenie diagnostikována, jelikož by vyžadovala delší pozorování s opakovanými projevy, což však neznamená, že nemohla být diagnostikována její ataka. Prodělaná epizoda a projevy s ní spojené jsou důvodem pro pozbytí zdravotní způsobilosti. Závěr o pozbytí osobnostní způsobilosti žalobce byl však služebnímu funkcionáři doručen dříve a bylo by nelogické, aby byla souběžně vedena dvě řízení o propuštění, byť reálně existují dva zákonné důvody pro jeho (žalobcovo) propuštění. Co se týče způsobilosti žalobce samostatně hájit svá práva v řízení, žalovaný odkázal na § 32 odst. 2 písm. g) správního řádu a uvedl, že z jednání žalobce v průběhu řízení, jeho podání, celkové procesní aktivity, účasti na úkonech a využívání procesních práv nevyplynula důvodná obava, že by nebyl schopen v řízení samostatně vystupovat, a tudíž nebylo nezbytné ustanovit mu opatrovníka, který by jeho zájmy hájil.
9. Ohledně namítané podjatosti a zaujatosti psychologů žalovaný konstatoval, že institut podjatosti není v zákoně o služebním poměru zakotven, a je tedy nutno užít správní řád a aplikovat jej zdrženlivě, neboť vedoucí psycholog není služebním funkcionářem ani úřední osobou a s jeho vyloučením nepočítá ani vyhláška o osobnostní způsobilosti. Následně žalovaný citoval § 14 odst. 1 správního řádu a konstatoval, že k naplnění v něm stanovených podmínek nedošlo. U psychologů podílejících se na dané věci není dán zájem na výsledku řízení; podjatost vedoucího psychologa plk. V. žalobce nadto namítal pouze v obecné rovině s poukazem na jeho služební zařazení.
10. Důvodem propuštění žalobce ze služebního poměru byl dle žalovaného výhradně posudek psychologa bezpečnostního sboru, který má náležitou odbornost a znalosti. Jeho závěry byly dvakrát přezkoumány přezkumnou komisí vedoucího psychologa s jednoznačným závěrem. Požadavek žalobce na přizvání znalce označil žalovaný za nedůvodný s tím, že dle dikce zákona je důvodem propuštění ze služebního poměru výhradně posudek psychologa bezpečnostního sboru a nikoliv závěr znalce. Ohledně namítaného rozšíření závěrů vedoucího psychologa č. 1 v neprospěch žalobce žalovaný uvedl, že proces zjišťování osobnostní způsobilosti tvoří jeden celek. Přezkumná komise č. 1 dospěla k závěru, že osobnost žalobce vykazuje i nedostačivost v oblasti poznávacích procesů, v rámci přezkumu doplněného závěru psychologa č. 1 však bylo následně od této

kvalifikace upuštěno, což vedoucí psycholog vysvětlil tím, že po poradě s přezkumnou komisí č. 2 dospěl k závěru, že původní kvalifikace žalobce ze strany pplk. B. (psychosociální nevyzrálост a nedostačivost v oblasti autoregulace) je z odborného hlediska přiléhavější.

11. Doplnění posudku psychologa bylo vedeno snahou napravit vady podkladu pro řízení o propuštění, přičemž tento postup byl v souladu se zákonem. Žalovaný reagoval na upozornění personálního odboru Policejního prezidia České republiky na nepřezkoumatelnost závěru psychologa tak, že vyžádal jeho doplnění o náležité odůvodnění. Závěr psychologa č. 1 nebyl jeho doplněním zrušen, jak se mylně domnívá žalobce. Šlo toliko o doplnění a upřesnění závěru psychologa tak, aby svým rozsahem odpovídal aktuálním požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu.
12. K námitce, že celé řízení bylo postaveno na nepravdivém a účelovém úředním záznamu plk. H., což potvrzuje i jeho následné trestní stíhání, žalovaný uvedl, že trestní stíhání plk. H. se k případu nevztahuje, a zdůraznil, že role jmenovaného v dané věci skončila přivoláním nadřízené.
13. Ohledně odvolacích námitek zpochybňujících závěr vedoucího psychologa žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, v čem byly spatřovány důvody, pro něž žalobce nemůže vykonávat službu. Smyslem přezkumu závěru psychologa není provádět nová vyšetření, nýbrž zkontrolovat, zda byl na základě objektivně získaných materiálů učiněn správný závěr. Přezkumná komise shledala postup psychologa pplk. B. jako správný a bez vad, což plyne i ze závěru vedoucího psychologa č. 2. Žalovaný v této souvislosti poznamenal, že na závěru vedoucího psychologa se podílely dvě přezkumné komise skládající se ze šesti nezáujatých odborníků, přičemž ani jedna z komisí se od původních závěrů neodchýlila.
14. V závěru napadeného rozhodnutí se žalovaný věnoval rozboru osobnostní způsobilosti žalobce, a to na podkladě doplněného závěru psychologa č. 1 a závěru vedoucího psychologa č. 2. Uvedl, že žalobce nesplňuje osobnostní charakteristiky, které jsou dle vyhlášky o osobnostní způsobilosti předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru. Žalovaný obšírně popsal zjištění psychologů týkající se osobnosti žalobce a konstatoval, že žalobce není psychosociálně vyzrálý a vykazuje nedostačivost v oblasti autoregulace, což jej činí osobnostně nezpůsobilým k výkonu služby na jakémkoliv služebním místě. Psychosociální nevyzrálост žalobce spatřoval žalovaný také v jeho projevech v rámci odvolacího řízení, přičemž příkladmo odkázal na některá z jeho vyjádření.
15. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce předně namítl, že nestandardní postup služebních funkcionářů je zřejmý již ze srovnání dat jednotlivých úkonů. Od zjištění jeho údajné osobnostní nezpůsobilosti do jeho propuštění ze služebního poměru uběhly dva a půl měsíce, avšak odvolání žalovaný vyřizoval déle než rok. Zjevně tak ignoroval lhůtu pro rozhodnutí o odvolání stanovenou v § 190 odst. 2 zákona o služebním poměru.
16. Žalobce po celou dobu řízení uváděl, že své jednání učinil na základě vyhrožování neznámých osob, které se mu představily jako pracovníci GIBS. V průběhu rozhovoru plk.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

H. sdělil, že se jedná o sdělení od jiných osob a že mu současně oznamuje jejich možnou nezákonnou činnost. Dle žalobce je příznačné, že byla akceptována verze nadřízeného a proti žalobci byla zahájena tři kárná řízení, byl převezen do PN Bohnice a podroben přezkoumání zdravotní i osobnostní způsobilosti. Žalovaný odmítl vzít v potaz zásadní okolnost, že plk. H. byl v době podání žaloby postaven mimo službu v souvislosti s trestním stíháním. Na jím sepsaný úřední záznam je nutno pohlížet jako na nevěrohodný, neboť se v té době obával prozrazení své trestné činnosti. Argumentaci žalovaného k roli plk. H. žalobce označil za naivní s tím, že mu není zřejmé, která jeho vyjádření by si měla odporovat. Žalovaný měl zjistit veškeré okolnosti, které vedly k propuštění žalobce ze služebního poměru, na což měl více než rok. Nebylo však nijak reagováno na návrh žalobce, že ukáže místo, kde byl kontaktován neznámými muži, ani na jeho žádost o opatření kamerových záznamů této události. Neprovedením navrhovaných důkazů došlo k nepřipustnému vykreslení osoby žalobce jako někoho, kdo trpí schizofrenií či bludy.

17. Další námitkou žalobce brojil proti nepřezkoumatelnosti psychologických posudků. Žalovaný podle něj opomněl ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, které ve vztahu k nepřezkoumatelnému rozhodnutí obsahuje řešení, jímž je zrušení rozhodnutí a zastavení řízení. To však žalovaný neučinil a namísto toho požádal psychology, aby v rozporu s judikaturou napsali posudek znovu. Tímto postupem vyvolal zcela nepřipustnou situaci, kdy žalobce byl propuštěn na základě zcela jiného posudku, než který byl v odvolacím řízení použit pro zamítnutí jeho odvolání a neměl proti němu možnost podat opravný prostředek, čímž byla zkrácena jeho procesní práva. Předmětný posudek byl základním důkazem o nezpůsobilosti žalobce a není podstatné, že se s ním žalobce mohl seznámit.
18. V další námitce žalobce označil za nevhodný způsob odmítnutí jeho námitek stran nedobrovolnosti hospitalizace; argumenty žalovaného v tomto směru označil za projev nevyzrálosti a poukázal na to, že předseda senátu poradní komise policejního prezidenta oslovil vedoucí lékařku zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra s dotazem, zda je žalobce schopen pochopit smysl řízení a samostatně hájit svá práva. Ztratil však zájem, když zjistil, že by danou otázku musel řešit znalec z oboru psychiatrie. Tvrzení, že je osobou stíženou duševní poruchou, avšak v řízení nepotřeboval ustanovit opatrovníka, žalobce označil za rozporné a v této souvislosti navrhl vypracování znaleckého posudku a provedení výslechů Mgr. V. a pplk. B.. Odkázal také na odlišné stanovisko předsedy senátu poradní komise.
19. Za nesprávné žalobce považuje i vypořádání jeho námitek, že nejdříve mělo být vedeno řízení o jeho propuštění ze služebního poměru ze zdravotních důvodů. Poukázal na to, že lékařský posudek ze dne 25. 6. 2015, podle nějž žalobce pozbyl zdravotní způsobilost pro výkon služby, byl téhož dne doručen i služebnímu funkcionáři. Návrh na jeho přezkoumání neměl odkladný účinek, takže tento posudek byl vykonatelný 25. 6. 2015. Závěr psychologa ze dne 17. 6. 2015 o osobnostní nezpůsobilosti žalobce byl služebnímu funkcionáři doručen sice dříve, avšak vykonatelným se stal až doručením závěru vedoucího psychologa dne 21. 8. 2015. Řízení o propuštění žalobce ze zdravotních důvodů mělo být zahájeno neprodleně, neboť není na úvaze služebního funkcionáře, zda zahájí řízení nebo zda počká na nějaký jiný důvod propuštění. Po dobu téměř dvou měsíců tak existoval

výlučně jeden důvod pro propuštění žalobce ze služebního poměru, a to důvod zdravotní, který však služební funkcionář ignoroval.

20. Žalobce uzavřel, že prvostupňové i napadené rozhodnutí vycházelo z nepřezkoumatelného závěru psychologa a současně byla v řízení porušena jeho procesní práva. Žalovaný též vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci a nesprávně posoudil i právní otázku.
21. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě k námitkám týkajícím se role plk. H. uvedl, že jeho trestní stíhání nemá na projednávaný případ žádný vliv. Žalobce zjevně zaměňuje důvody podání žádosti o přezkum jeho osobnostní způsobilosti a důvody zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru.
22. K namítané nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí a nezákonnosti postupu spočívajícího v doplnění odůvodnění závěrů psychologů žalovaný konstatoval, že závěr psychologa v původním znění sice naplňoval požadavky vyhlášky o osobnostní způsobilosti, avšak nenaplňoval aktuální požadavky judikatury správních soudů na přezkoumatelnost, protože byl nedostatečně odůvodněn. V této souvislosti žalovaný citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017 č.j. 5 As 14/2016 – 25 a uvedl, že byl povinen odstranit vady v závěru psychologa, přičemž mohl žádat o doplnění podkladů i o nové vyšetření. Z podkladů rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný k podmínce řádného odůvodnění závěrů psychologů přistoupil s náležitou pečlivostí. Závěr psychologa č. 1 byl v řízení toliko doplněn a žalobci bylo umožněno proti němu brojit návrhem na přezkoumání, což také učinil.
23. Ohledně odlišného stanoviska předsedy senátu poradní komise žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013 č.j. 3 Ads 51/2012 – 48 uvedl, že doporučení tohoto orgánu nemá charakter podkladu pro rozhodnutí, tedy jedná se pouze o doporučení, které služební funkcionář nemusí brát v úvahu. Za rozhodnutí nese odpovědnost pouze služební funkcionář. Žalovaný v napadeném rozhodnutí objasnil, z jakého důvodu nesdílel názor předsedy senátu poradní komise.
24. K námitce poukazující na pozbytí zdravotní způsobilosti žalobcem žalovaný zopakoval argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že lékařský posudek, který by byl schopen založit důvod pro propuštění žalobce ze služebního poměru, mu byl doručen dne 12. 2. 2016, tedy v době, kdy již bylo vedeno řízení o propuštění z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti.
25. Žalovanému není zřejmé, v čem žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost závěrů psychologů, jelikož žalobní námitky se vztahují jen k žádosti o zjišťování osobní způsobilosti, k procesu doplnění závěrů psychologů či ke ztrátě zdravotní způsobilosti. Nesouhlasí s tím, že byla zkrácena procesní práva žalobce, neboť žalobci bylo v řízení umožněno uplatňovat všechna práva účastníka řízení. Napadené rozhodnutí považuje žalovaný za věcně správné, zákonné a náležitě odůvodněné.
26. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že psychologický posudek sice není rozhodnutím ve věcech služebního poměru, ale je natolik závažným podkladem, že

vyhláška o osobnostní způsobilosti stanoví závazný postup jeho vyhotovení. Pokud bylo následně i do jeho potvrzeného znění zasahováno a byl opraven, jednalo se o postup v rozporu s právními předpisy. Žalovaný měl prvostupňové rozhodnutí zrušit a zjišťování osobnostní způsobilosti žalobce mělo být provedeno znovu. Navíc žalovaný neobjasnil, jak je možné brojit proti posudku, který již nabyt platnosti. Žalovaný se měl také náležitě vypořádat s odlišným názorem předsedy senátu poradní komise. Pokud žalovaný nevyhodnotil namítané vady řízení jako důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností.

27. Při ústním jednání před soudem konaném dne 15. 10. 2020 setrvaly obě strany na svých dosavadních procesních stanoviscích. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odkázal na žalobu a na repliku k vyjádření žalovaného s tím, že navrhuje provedení důkazů, které v nich označil. K dotazu soudu, v čem spatřuje rozdílnost mezi propuštěním ze služebního poměru z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti a případným propuštěním z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby, pokud jde o dopad do jeho práv a povinností, žalobce osobně uvedl, že propuštění z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti vnímá jako větší zásah do jeho cti, než by tomu bylo v případě propuštění ze zdravotních důvodů. Žalovaný při jednání před soudem odkázal na napadené rozhodnutí a na vyjádření k žalobě a důkazní návrhy žalobce označil za nadbytečné. Uvedl, že je mu znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.12.2019 č.j. 1 As 327/2019 – 109, jeho závěry však na žalobcův případ nelze vztáhnout, protože zde nebyly dány dva důvody pro propuštění žalobce ze služebního poměru. Služební funkcionář totiž nevěděl o rozhodnutí Ministerstva vnitra, které potvrdilo závěr lékařského posudku, podle kterého žalobce pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby.
28. Soud při ústním jednání rozhodl, že nebude doplňovat dokazování žalobcem navrženými důkazy, neboť dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě důkazů provedených v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným. K tomu je nutno dodat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud nutně vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu (§ 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.).
29. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:
30. Podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru příslušník musí být propuštěn, jestliže podle lékařského posudku poskytovatele pracovnělékařských služeb dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby, s výjimkou zdravotních důvodů souvisejících s těhotenstvím.
31. Podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru příslušník musí být propuštěn, jestliže podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby.
32. Podle § 79 odst. 2 zákona o služebním poměru osobnostní způsobilost příslušníka posuzuje psycholog psychologického pracoviště bezpečnostního sboru. Proti závěru psychologa

o osobnostní způsobilosti může podat příslušník návrh na přezkoumání vedoucímu psychologického pracoviště bezpečnostního sboru.

33. Podle § 79 odst. 3 zákona o služebním poměru za osobnostně způsobilého se považuje příslušník, u něhož byly podle závěru psychologa bezpečnostního sboru zjištěny takové osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby na místě, na které má být příslušník ustanoven.
34. Podle § 79 odst. 7 zákona o služebním poměru Ministerstvo (vnitřní) v dohodě s Ministerstvem financí, Ministerstvem spravedlnosti a zpravodajskými službami stanoví vyhláškou osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, důvody zjišťování osobnostní způsobilosti, postup při zjišťování osobnostní způsobilosti, náležitosti závěru psychologa bezpečnostního sboru a postup při přezkumném řízení.
35. Podle § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v rozsahu, jaký je uveden v odvolání. Zákonnost přezkoumává v celém rozsahu. K vadám řízení přihlíží jen tehdy, pokud mohly mít vliv na zákonnost nebo správnost napadeného rozhodnutí.
36. Podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru (ve znění účinném do 30. 6. 2017) odvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zruší a řízení zastaví; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.
37. Podle § 1 vyhlášky o osobnostní způsobilosti osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, splňuje občan nebo příslušník, pokud je
 - a) intelektově v pásmu průměru nebo vyšším,
 - b) emočně stabilní,
 - c) psychosociálně vyzrálý,
 - d) odolný vůči psychické zátěži,
 - e) s žádoucí motivací, postoji a hodnotami,
 - f) bez nedostatečnosti v oblasti volných procesů,
 - g) bez nedostatečnosti v oblasti poznávacích procesů,
 - h) bez nedostatečnosti v oblasti autoregulace,
 - i) bez znaků nežádoucí agresivity a
 - j) bez psychopatologické symptomatiky.
38. Podle § 2 písm. c) vyhlášky o osobnostní způsobilosti důvodem zjišťování osobnostní způsobilosti je jednání příslušníka, na jehož základě se lze domnívat, že příslušník je osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby v bezpečnostním sboru.
39. Podle § 5 odst. 1 vyhlášky o osobnostní způsobilosti závěr psychologa musí vždy obsahovat alespoň tyto náležitosti:
 - a) jméno (jména), příjmení, akademický titul a datum narození posuzované osoby,

- b) sdělení, zda posuzovaná osoba je nebo není osobnostně způsobilá pro výkon služby v bezpečnostním sboru nebo na služebním místě v rámci bezpečnostního sboru, pro které je stanoven jiný zvláštní požadavek osobnostní způsobilosti,
- c) název psychologického pracoviště a otisk jeho razítka nebo na služebním místě v rámci bezpečnostního sboru, pro které je stanoven jiný zvláštní požadavek osobnostní způsobilosti, d) titul, jméno (jména) a příjmení psychologa, který osobnostní způsobilost zjišťoval, a jeho vlastnoruční podpis,
- e) datum vyhotovení,
- f) poučení o možnosti podat návrh na přezkoumání závěru vedoucímu psychologického pracoviště bezpečnostního sboru (dále jen „vedoucí psycholog“).

40. Podle § 5 odst. 2 vyhlášky o osobnostní způsobilosti závěr psychologa v případě zjišťování osobnostní způsobilosti z důvodu uvedeného v § 2 písm. c) nebo d) obsahuje kromě náležitostí uvedených v odstavci 1 také

- a) metody uvedené v § 4 odst. 4 použité při zjišťování osobnostní způsobilosti,
- b) osobnostní charakteristiku podle § 1, které posuzovaná osoba nevyhověla, a
- c) odůvodnění výsledku zjišťování osobnostní způsobilosti.

41. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je zčásti důvodná.

42. Soud neshledal opodstatněnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v nepřezkoumatelnosti závěrů psychologů Policie České republiky. Jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný si byl vědom nepřezkoumatelnosti závěrů psychologů v jejich původní podobě, a proto si v souladu s požadavky, které na posudky psychologa klade judikatura správních soudů, vyžádal doplnění jejich odůvodnění.

43. V rozsudku ze dne 21. 6. 2013 č.j. 6 Ads 19/2013 – 35 Nejvyšší správní soud dovodil, že *„(z)ávěr psychologa vydaný ve smyslu § 5 vyhlášky o osobní způsobilosti je třeba vnímat jen jako podklad správního rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, byť zpravidla stěžejní, který v konečné fázi podléhá soudnímu přezkumu. Takový podklad tedy může být služebním funkcionářem a následně správním soudem přezkoumán např. z hlediska vad, nedostatku opory ve spisech, rozporu se spisy, anebo z hlediska vad řízení při zjišťování skutkové podstaty. I kdyby zákon o služebním poměru, resp. vyhláška o osobnostní způsobilosti, obsahovaly jen minimalistický požadavek na odůvodnění závěru psychologa, resp. odůvodnění rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, skutečnost, že toto rozhodnutí je plně přezkoumatelné ve správním soudnictví, nemůže mít jiný důsledek, než že odůvodnění přezkoumávaného správního rozhodnutí musí mít takovou obsahovou kvalitu, aby jej mohl správní soud podrobit standardnímu soudnímu přezkumu. Jinak by nutně každé obdobné lakonické rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, jako bylo vydáno v případě žalobce, muselo být správními soudy rušeno pro nepřezkoumatelnost“*. V rozsudku ze dne 25. 7. 2019 č.j. 10 As 75/2019 – 52 pak Nejvyšší správní soud uvedl, že *„posudek, resp. závěr psychologa bezpečnostního sboru ve smyslu vyhlášky č. 487/2004 Sb., je stěžejním podkladem správního rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Je odborným závěrem, o němž si správní orgán, resp. soud nemůže pro nedostatek vlastních odborných znalostí a zkušeností učinit úsudek sám. I takový závěr však soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s.r.s. Posudek „(m)usí být především odůvodněn v rozsahu a kvalitě obdobné jako u znaleckých posudků, musí*

splňovat požadavek úplnosti a přesvědčivosti a vypořádat se se všemi rozhodujícími skutečnostmi, včetně skutečností uváděných vyšetřovaným příslušníkem bezpečnostního sboru.“

Psychologický posudek, resp. závěr psychologa (ve spojení s posudkem vedoucího psychologa), z něhož žalovaný po jeho doplnění při rozhodování v projednávané věci vyšel, požadavkům nastíněným v právě citovaných rozhodnutích Nejvyššího správního soudu vyhovuje. Posudek kromě uvedení použitých metod a skutkových zjištění jasně a srozumitelným způsobem uvádí, jaká konkrétní psychologická zjištění vedla k závěru, že žalobce nesplňuje osobnostní charakteristiky uvedené v § 1 písm. c) a h) vyhlášky o osobnostní způsobilosti, tj. že není psychosociálně vyzrálý a bez nedostatečnosti v oblasti autoregulace. Psychologický posudek obsahuje veškeré náležitosti vyžadované vyhláškou o osobnostní způsobilosti, je velmi detailní, vnitřně konzistentní a podložený přesvědčivými argumenty. Za podstatnou v tomto směru soud považuje také skutečnost, že žalobce v podané žalobě žádnou konkrétní námitkou nezpochybnil závěry psychologického posudku týkající se jeho osoby, ze kterých služební funkcionář při rozhodování v dané věci vyšel. Za tohoto stavu soud neshledal potřebným vypracování „revizního“ znaleckého posudku stran posouzení osobnostní způsobilosti žalobce k výkonu služby.

44. K podání žalobce, které bylo soudu doručeno dne 20.10.2017 a v němž se žalobce obsírně vyjadřuje ke své „psychiatrické diagnóze“ (toto podání právní zástupce žalobce na dotaz soudu označil za jeden z důkazů, který žalobce navrhuje provést), soud uvádí, že žalobce zřejmě není tím, kdo by byl způsobilý z psychologického hlediska odborně a nezájateř hodnotit svou vlastní osobnost. Jeho subjektivní přesvědčení o nesprávnosti závěrů psychologického posudku tudíž nelze považovat za relevantní důkaz, který by byl s to kvalifikovaně zpochybnit či dokonce vyvrátit závěry psychologického posudku. Uvedené podání žalobce, i přes jeho výslovné označení za důkaz, nebylo možné vyhodnotit ani jako doplnění žalobních námitek, neboť bylo žalobcem učiněno až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žalobních bodů (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s.).
45. Soudně přezkoumatelné je dle náhledu soudu i napadené rozhodnutí, při jehož vydání žalovaný vyšel z doplněných závěrů psychologa (ve spojení se závěry posudku vedoucího psychologa), na jejichž základě právem dovedl žalobcovu osobnostní nezpůsobilost k výkonu služby. Napadené rozhodnutí má všechny náležitosti vyžadované ustanovením § 181 zákona o služebním poměru, především pak obsahuje velmi podrobné vypořádání jednotlivých odvolacích námitek žalobce. Z jeho odůvodnění je zřejmé také to, že žalovaný se neztotožnil s názorem o nedostatečnosti doplněného psychologického posudku pplk. B., který ve svém odlišném stanovisku k návrhu senátu poradní komise policejního prezidenta zaujal kpt. Mgr. J. T., a akceptoval naopak (většinový) návrh senátu poradní komise policejního prezidenta. Soud pouze na okraj uvádí, že zákon žalovanému neukládá povinnost vyjádřit se v rozhodnutí také k odlišným stanoviskům jednotlivých členů poradní komise.
46. Soud nevešel ani na námitku žalobce, že doplnění závěrů psychologů, k němuž došlo v průběhu odvolacího řízení, bylo v rozporu s judikaturou správních soudů. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2018 č.j. 9 As 79/2017 – 125 k dané problematice uvedl, že *„(k)asační soud se plně ztotožňuje s právním názorem městského soudu v tom, že obě dílčí správní řízení vedená správními orgány prvního a druhého stupně tvoří jeden celek. Zrušit*

prvostupňové rozhodnutí bez dalšího doplňování však nebylo možné, protože zákonem předvídanou formou psychologického posudku byla zjištěna osobnostní nezpůsobilost k výkonu služby, která je obligatorním důvodem ukončení služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru. Žalovaný postupoval v souladu s povahou řízení ve věcech služebního poměru, pokud s ohledem na novelizaci vyhlášky, která od 1. 1. 2013 rozšířila požadavky na závěry psychologického posudku, dožádal závěr odpovídající této novele. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je tak oproti rozhodnutí prvostupňovému doplněno o závěr psychologa ze dne 12. 4. 2013, který jen potvrzuje předchozí psychologický posudek včetně jeho přezkumu.“ Přípustnost doplnění psychologických posudků v průběhu odvolacího řízení byla výslovně akceptována také rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019 č.j. 10 As 75/2019 - 52.

47. Doplnění psychologických posudků (nikoliv tedy vypracování zcela nových posudků) o patřičné odůvodnění vyžadované judikaturou správních soudů v průběhu odvolacího řízení bylo ostatně v souladu s právní úpravou odvolacího řízení obsaženou v zákoně o služebním poměru, která byla účinná ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Tato úprava neumožňovala žalovanému jakožto odvolacímu orgánu zrušit prvostupňové rozhodnutí a věc vrátit služebnímu funkcionáři k dalšímu řízení. Podle § 190 odst. 8 in fine zákona o služebním poměru v relevantním znění má odvolací orgán možnost napadené prvostupňové rozhodnutí buď změnit, anebo zrušit a řízení zastavit; „jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.“ To, že zrušení předmětného rozhodnutí a jeho vrácení prvostupňovému orgánu služební zákon nepřipouští, zmiňuje též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. března 2010 č. j. 3 Ads 112/2009-53. Zákonodárce tak v zákoně o služebním poměru výslovně vyloučil možnost služebního funkcionáře rozhodujícího o odvolání napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Zákon tedy v podstatě eliminoval dvojinstančnost řízení ve věcech služebního poměru a připustil situaci, že účastník řízení může změnou rozhodnutí služebního funkcionáře v odvolacím řízení, která by byla v jeho neprospěch, přijít o možnost brojit proti takové změně rozhodnutí prostřednictvím řádného opravného prostředku. Taková právní úprava z důvodů výše uvedených nepřipustná není. Zrušení napadeného rozhodnutí je možné jen v kombinaci se současným zastavením řízení odvolacím orgánem, tzn. pokud napadené prvostupňové rozhodnutí trpí takovými vadami, které mají ve smyslu § 179 neodstranitelný charakter. Pro jiné vady než vady neodstranitelného charakteru ve smyslu § 179 zákona o služebním poměru nelze v odvolacím řízení rozhodnutí zrušit a řízení zastavit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013 č.j. 6 Ads 33/2013 – 31). Nedostatky v odůvodnění psychologického posudku zjištěné žalovaným jistě nebyly vadou neodstranitelného charakteru, o čemž svědčí i skutečnost, že se tuto vadu žalovanému podařilo vyžádáním doplnění posudku odstranit.

48. Opodstatněná není ani žalobní námitka týkající se nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí o odvolání. Soud v této souvislosti podotýká, že předmětná lhůta je stanovena v § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, a to v délce 90 dnů, nikoliv v žalobcem zmiňovaném ustanovení § 190 odst. 2 téhož zákona, v němž je stanovena lhůta pro podání odvolání v případech chybějícího, neúplného či nesprávného poučení. Podstatné je ale to, že lhůta stanovená zákonem pro vydání rozhodnutí o odvolání je lhůtou toliko pořádkovou, a její nedodržení tedy nemůže mít samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť zákon s jejím nedodržením nespojuje žádný negativní následek.

Uplynutí pořádkové lhůty stanovené v zákoně o služebním poměru pro vydání rozhodnutí žalovaného či služebního funkcionáře proto nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

49. Za nedůvodnou soud považuje také námitku absence důvodů pro zahájení řízení o osobnostní nezpůsobilosti žalobce. Soud se ztotožňuje se žalovaným v tom, že vzhledem k incidentu ze dne 6. 5. 2015 a dalším okolnostem, které v souvislosti s ním vyšly najevo, byly dány důvodné pochybnosti o žalobcově duševním zdraví, resp. o jeho osobnostní způsobilosti k výkonu služby, a reakce služebních funkcionářů spočívající v návrhu na hospitalizaci žalobce v PN Bohnice byla za dané situace zcela odůvodněná a přiměřená okolnostem případu, a to jak vzhledem k obsahu sdělení, které žalobce napsal na papír v průběhu rozhovoru se svým nadřízeným, tak i s přihlédnutím k tomu, jakým způsobem se následně snažil vysvětlit důvody, které jej k tomuto jednání vedly. V této souvislosti soud zároveň uvádí, že případné jednání plk. H. nemohlo mít na proces zkoumání osobnostní způsobilosti žalobce zásadnější vliv, neboť o tom, že se celý incident spočívající v napsání oněch tří vět žalobcem a jejich předložení nadřízenému plk. H. odehrál tak, jak byl popsán v úředních záznamech, které jsou součástí správního spisu, není mezi jeho aktéry sporu. Případné nejasnosti a pochybnosti mohou panovat pouze ohledně skutečných důvodů, které žalobce k tomuto jednání vedly, ty však nemohou nic změnit na tom, že jeho jednání při incidentu ze dne 6. 5. 2015 - ve spojení se způsobem, jakým se žalobce následně pokusil toto své jednání vysvětlit - bylo dostatečným důvodem pro podání žádosti o přezkum osobnostní způsobilosti žalobce ve smyslu § 2 písm. c) vyhlášky o osobnostní způsobilosti, neboť na základě tohoto žalobcova jednání se služební funkcionář mohl oprávněně domnívat, že žalobce je osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby v bezpečnostním sboru.
50. Soud v této souvislosti plně přitakává závěru žalovaného vyjádřenému v napadeném rozhodnutí, že vrchní komisař celorepublikového útvaru služby kriminální policie a vyšetřování by měl být schopen rozpoznat, jaké následky může jednání spočívající v předložení tří shora uvedených vět svému nadřízenému mít a zároveň by se měl natolik ovládat, aby se obdobného jednání vyvaroval. Soud k tomu dodává, že považuje za krajně nevěrohodné žalobcovo vysvětlení, že považoval osoby, které ho vyhledaly na ubytovně a přiměly k uvedenému jednání, za příslušníky GIBS. Žalobci jakožto policistovi muselo být bezpochyby známo, že příslušníci GIBS nejsou při plnění svých úkolů oprávněni vynucovat si od policistů součinnost tím, že jim budou - byť v náznacích - vyhrožovat smrtí jejich blízkých, přátel nebo kolegů. Stejně tak příslušníci GIBS při osobním jednání nemohou policistům bezdůvodně hrozit použitím zbraně (v doplnění vyjádření ze dne 11.9.2015 žalobce v rámci popisu „druhé události“ zmínil, že mu žena přiložila ke krku zřejmě elektrický paralyzér). Pokud skutečně dne 5.5.2015 došlo k oné „druhé události“ na ubytovně spočívající v tom, že žalobce tam vyhledaly dvě osoby a nutily jej k sepsání oněch tří vět a jejich předložení nadřízenému, jedinou adekvátní reakcí ze strany žalobce mělo být neprodlené oznámení této události policii, aby mohla být protiprávní činnost těchto osob, která podle žalobcova popisu zjevně vykazovala znaky trestné činnosti, odhalena.

51. Co se týče hospitalizace žalobce v PN Bohnice, nelze pochybovat o tom, že tato byla dobrovolná, neboť žalobce podepsal s hospitalizací souhlas a po celý čas hospitalizace nebylo zahájeno řízení o přípustnosti převzetí a držení žalobce v ústavu zdravotnické péče. Jestliže žalobce za této situace ve zdravotnickém zařízení setrval, nemohlo jít o hospitalizaci proti jeho vůli.
52. To, zda je plk. H. nyní trestně stíhán (dle tvrzení žalobce pro jednání spočívající ve vynášení informací z policejních spisů), je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí zcela irrelevantní. Soud v tomto směru přisvědčuje názoru žalovaného, že role plk. H. v projednávané věci skončila sepsáním záznamu o incidentu ze dne 6.5.2015 a kontaktováním nadřízené. Nutno zdůraznit, že na procesních úkonech služebního funkcionáře v řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru se plk. H. nijak nepodílel a především nemohl nijak ovlivnit výsledek psychologického posudku týkajícího se osobnostní způsobilosti žalobce. Právě tento psychologický posudek, a nikoliv úřední záznam sepsaný jmenovaným o incidentu ze dne 6. 5. 2015 byl klíčovým důkazem, z něhož služební funkcionář čerpal zjištění o pozbytí osobnostní způsobilosti žalobce.
53. Soud nevešel ani na tvrzení žalobce, že nebylo dostatečně zkoumáno, zda byl schopen pochopit význam a smysl vedeného řízení a zda byl schopen v řízení dostatečně hájit svá práva. V řízení před služebním funkcionářem nevystaly důvodné pochybnosti opravňující k závěru, že žalobci je nutno k ochraně jeho práv ustanovit opatrovníka, protože takovým důvodem sama o sobě není ani psychiatrická diagnóza. Z četných podání žalobce učiněných v průběhu řízení a jeho celkové procesní aktivity v řízení je naopak zřejmé, že smysl a účel vedeného řízení naprosto chápal a často, věcně a také zcela srozumitelně se k předmětu řízení vyjadřoval. Nadto ani sám žalobce v žalobě netvrdí, že v průběhu řízení o propuštění ze služebního poměru nebyl schopen pochopit význam a smysl vedeného řízení a nebyl schopen v řízení dostatečně hájit svá práva, a nic takového z jeho strany nezaznělo ani v průběhu řízení o propuštění ze služebního poměru. Soud tedy souhlasí s názorem žalovaného, že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 32 odst. 2 písm. g) správního řádu a nebyl naplněn ani žádný jiný zákonný důvod, pro který by bylo nutno žalobci opatrovníka ustanovit.
54. Soud neshledal, že by byl žalobce v projednávané věci jakkoliv zkrácen na svých procesních právech účastníka řízení. Služební funkcionář prvního stupně i žalovaný mu v řízení umožnili uplatnit veškerá procesní práva, žalobce se k věci opakovaně obsáhle vyjadřoval, bylo mu umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí a brojit proti závěru psychologického posudku včetně jeho doplnění návrhem na jeho přezkoumání. V napadeném rozhodnutí se pak žalovaný dostatečně určitým a srozumitelným způsobem vypořádal se všemi základními odvolacími námitkami žalobce. Nutno dodat, že tvrzení o porušení jeho procesních práv žalobce v žalobě uplatnil pouze obecně, aniž by jakkoliv specifikoval, na jakých procesních právech měl být zkrácen a v důsledku jakého jednání služebního funkcionáře k tomuto zkrácení došlo. S ohledem na dispozitivní zásadu, kterou je přezkumné soudní řízení ovládáno, může soud na takovou nekonkrétní námitku reagovat rovněž pouze v obecné rovině.
55. Důvodnou však soud shledal námitku žalobce, že v posuzovaném případě se žalovaný řádně nevypořádal s tím, proč nebylo současně vedeno i řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru z důvodu podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, tedy

z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti. Situací do značné míry obdobnou té, která nastala v posuzovaném případě, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2019 č.j. 1 As 327/2019 – 109. V něm k souběhu více důvodů pro propuštění ze služebního poměru uvedl, že „(v) takové situaci je potřeba nejprve zkoumat, zda by propuštění z jednoho z více souběžně existujících různých důvodů mělo pro příslušníka odlišný důsledek z hlediska zásahu do jeho veřejných subjektivních práv a povinností, než propuštění z důvodu jiného. Pokud by tomu tak nebylo, postup služebního funkcionáře, který propustí příslušníka z jednoho důvodu předpokládaného zákonem (a jiný existující důvod pomine) by nebyl způsobilý nijak zasáhnout do práv příslušníka. I při propuštění z obou důvodů by byla právní pozice dotčeného příslušníka zcela shodná jako v případě, kdy je propuštěn pouze z jednoho důvodu.“ Ke konkrétním důvodům propuštění, které byly v případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem totožné s důvody, které vyvstaly v nyní projednávané věci, Nejvyšší správní soud poznamenal, že „(d)ůsledky rozhodnutí o propuštění dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru a dle § 42 odst. 1 písm. j) téhož zákona se však v právním postavení propuštěného příslušníka mohou projevit odlišně. Jen v případě propuštění podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru se příslušníkovi poskytuje náhrada za ztrátu na služebním příjmu dle § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru, a to pouze za podmínky, že dlouhodobá ztráta zdravotní způsobilosti příslušníka je důsledkem služebního úrazu nebo nemoci z povolání.“ Nejvyšší správní soud shrnul, že „má-li služební funkcionář v době svého rozhodování zjištěny a osvědčeny indicie, že došlo k naplnění více zákonných důvodů propuštění příslušníka ze služebního poměru, které vedou ke stejnému výsledku (tj. propuštění příslušníka), avšak jsou spojeny s různými důsledky, pokud jde o intenzitu dotčení práv příslušníka, je povinen ve správním řízení zkoumat naplnění obou důvodů a zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tato povinnost je odrazem ústavního příkazu k optimalizaci, tj. povinnosti veřejné moci zasahovat do práv jednotlivce způsobem, který ještě stále vede ke sledovanému cíli, avšak zasahuje do práv jednotlivce do nejméně, a § 2 odst. 3 zákon č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle něhož je správní orgán povinen šetřit oprávněné zájmy osob, jichž se jeho činnost v jednotlivém případě dotýká.“ Nejvyšší správní soud nicméně připustil, že „uvedená povinnost správního orgánu není absolutní. Jednak se uplatní právě a pouze tehdy, vyjdou-li tyto skutečnosti v řízení najevo a může-li vést propuštění z více právních důvodů k různým důsledkům, pokud jde o dotčení práv a zájmů účastníka řízení.(...) Povinnost propustit příslušníka z více důvodů souběžně se neuplatní také tehdy, brání-li tomuto postupu konkrétní okolnosti, jež takový postup vylučují. Tyto okolnosti musí správní orgány v rozhodnutí srozumitelně vyložit a svůj postup řádně odůvodnit. Ustanovení § 42 odst. 1 zákona o služebním poměru obsahuje celkem 13 různých důvodů propuštění příslušníka ze služebního poměru a není předmětem tohoto řízení zabývat se všemi myslitelnými kombinacemi důvodů propuštění, které mohou v praxi teoreticky nastat. Vedle právní povahy souběžně existujících důvodů propuštění bude zpravidla na místě vyhodnotit též konkrétní skutkové okolnosti jednotlivých případů.“ Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku neztotožnil se závěrem, že řízení o propuštění ze služebního poměru nelze jakkoliv rozšiřovat. Konstatoval, že „(z)ákon o služebním poměru sice výslovně neupravuje vedení řízení a následně propuštění ze služebního poměru ze dvou či více souběžných důvodů. Podstatné ovšem je, jak zdůraznil i krajský soud, že zákon o služebním poměru propuštění z více důvodů souběžně nevylučuje a nevylučuje ani použití obecného právního předpisu, který upravuje správní řízení. Ačkoliv zákon o služebním poměru obsahuje poměrně autonomní úpravu řízení ve věcech služebního poměru, není tato úprava ani zdaleka komplexní. V řízení ve věcech služebního poměru tedy lze subsidiárně použít správní řád tam, kde zákon o služebním poměru nestanoví

jinak (§ 1 odst. 2 správního řádu) i v případě, že na správní řád výslovně neodkazuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 7 As 281/2016 - 26, nebo ze dne 29. 3. 2018, č. j. 5 As 8/2017 - 26).

56. Právě uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze vztáhnout i na projednávanou věc. Služební funkcionář měl již před vydáním prvostupňového rozhodnutí indicie o tom, že u žalobce mohou být souběžně dány dva důvody pro propuštění ze služebního poměru, a to důvody uvedené v § 42 odst. 1 písm. h) a písm. j) zákona o služebním poměru. Dne 25. 6. 2015 totiž služební funkcionář i žalobce převzali lékařský posudek poskytovatele pracovně lékařských služeb (zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra) ze dne 25. 6. 2015 evidenční číslo 149/2015, podle kterého žalobce pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby. Návrh, jímž se žalobce domáhal přezkoumání uvedeného lékařského posudku, byl rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru zdravotnického zabezpečení ze dne 28. 7. 2015 č.j. OZZ-58-1/ÚLK-2015 zamítnut a lékařský posudek byl potvrzen. Za této situace bylo povinností služebnímu funkcionáři zkoumat naplnění obou důvodů pro propuštění žalobce a posoudit, zda by propuštění z jednoho z více souběžně existujících důvodů mělo pro žalobce odlišný důsledek z hlediska zásahu do jeho veřejných subjektivních práv a povinností, než propuštění z důvodu jiného. Pominout důvod pro propuštění žalobce spočívající v pozbytí zdravotní způsobilosti pro výkon služby a propustit jej toliko z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti k výkonu služby mohl služební funkcionář pouze tehdy, pokud by při propuštění z obou důvodů byla právní pozice žalobce zcela shodná jako v případě, kdy je propuštěn pouze z jednoho důvodu. Služební funkcionář ani žalovaný však tyto podstatné okolnosti nezkoumali. Žalovaný v napadeném rozhodnutí toliko konstatoval, že *„závěr psychologa o pozbytí zdravotní způsobilosti byl služebnímu funkcionáři doručen dříve, proto bylo zahájeno řízení, které je nyní předmětem řízení odvolacího. Odvolacímu orgánu se jeví nelogické, aby s odvolatelem byla souběžně vedena dvě řízení o propuštění ze služebního poměru, byť reálně existují dva zákonné důvody pro ono propuštění“*. Opodstatněnost názoru žalovaného o nelogičnosti souběžného vedení řízení o propuštění příslušníka ze služebního poměru ze dvou reálně existujících zákonných důvodů je spolehlivě vyvrácena závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019 č.j. 1 As 327/2019 - 109. Podstatné přitom nemůže být ani žalovaným nastíněné časové hledisko. Služební funkcionář je povinen zohlednit všechny okolnosti zjištěné v průběhu řízení a přihlídnout k nim. Rozhodující je nikoliv skutkový stav zjištěný ke dni zahájení řízení, nýbrž stav existující ke dni vydání rozhodnutí, přičemž z výše nastíněného časového sledu zřetelně plyne, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí byla služebnímu funkcionáři známa existence lékařského posudku ze dne 25.6.2015 evidenční číslo 149/2015, podle kterého žalobce pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby, a v této době již existovalo i rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru zdravotnického zabezpečení ze dne 28. 7. 2015 č.j. OZZ-58-1/ÚLK-2015, jímž byl zamítnut žalobcův návrh na přezkum lékařského posudku a tento lékařský posudek byl potvrzen.
57. Soudu nezbyvá než uzavřít, že v řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru vyšly najevo též skutečnosti odůvodňující jeho propuštění dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, které služební funkcionář při svém rozhodování nezohlednil. Způsob, jakým služební funkcionář v prvostupňovém rozhodnutí odůvodnil pominutí důvodu pro propuštění žalobce ze služebního poměru

spočívajícího v pozbytí zdravotní způsobilosti pro výkon služby a jeho propuštění toliko z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti k výkonu služby, nemůže obstát. Služební funkcionář se totiž vůbec nezabýval tím, zda by propuštění toliko z jednoho z více souběžně existujících různých důvodů mělo pro žalobce odlišný důsledek z hlediska zásahu do jeho veřejných subjektivních práv a povinností, než propuštění z důvodu jiného. Toto pochybení služebního funkcionáře rozhodujícího v prvním stupni nenapravil ani žalovaný v odvolacím řízení, ač tak mohl a měl učinit, a proto je napadené rozhodnutí zatíženo nezákonností. Soud k tomu pro úplnost uvádí, že mu s ohledem na zásadu subsidiarity soudního přezkumu nepřisluší, aby se k výše nastíněné otázce, která je z hlediska možnosti propuštění žalobce ze služebního poměru pouze z jednoho z více souběžně zjištěných důvodů zásadní, vyjadřoval jako první, resp. aby tuto otázku posuzoval namísto služebního funkcionáře sám.

58. Soudu proto nezbylo než napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušit (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vycházet ze závazného právního názoru soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), že k propuštění žalobce ze služebního poměru by mělo primárně dojít z obou souběžně zjištěných důvodů. Pokud by žalovaný přesto dospěl k závěru, že se jedná o situaci, kdy je možné žalobce propustit pouze z jednoho ze souběžně existujících důvodů (tuto možnost výslovně připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019 č.j. 1 As 327/2019 – 109 citovaný shora), bude jeho povinností v nově vydaném rozhodnutí takový závěr řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
59. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem, které jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za čtyři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, replika, účast při jednání soudu), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny čtyřmi paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky) a částkou 2 856 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 19 456 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Josefa Kopřivy (§149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo

rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 15. října 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu